

DIUMENGE 14 DURANT L'ANY C

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

Aprofundir aquest text

El descoratjament davant les dificultats de la reconstrucció ha ocupat el lloc de l'entusiasme del retorn del llarg exili a Babilònia. És aleshores que s'aixeca una veu portadora d'un extraordinari missatge d'esperança: enmig del marasme i de les ruïnes, el

profeta veu el futur obert!

Es sosté en la fidelitat de Déu: el Déu que ha manifestat el seu amor sense fall arrancant-lo de l'esclavatge d'Egipte, el Déu que a sostingut la seva esperança duran la llarga nit de l'Exili i que l'ha retornat a la terra Promesa, no el sabia oblidar en aquesta nova dificultat, prova. En la seva tendresa tot maternal (*Els teus nodrissons seran portats al braç, i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats.*), ell "consolarà" (*un verb que retorna per 3 vegades*) el seu poble; el farà passar del "dol" a "l'alegria", el conduirà vers un futur de "pau" (*«Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant*) en que Jerusalem mereixerà plenament el seu nom de Ciutat – de- Pau.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Aquest bellíssim text profètic mereixerà una proclamació especialment acurada. Aquestes paraules profètiques han de retornar el coratge i la força als creients que som nosaltres, amenaçats també pel descoratjament davant de les dificultats d'ara; ell ve a aixecar la nostra esperança, a obrir-nos al futur, a renovar la nostra mirada.

El lector s'esforçarà en diferenciar bé:

1. Els imperatius de la INTRODUCCIÓ : Alegrau-vos...estigueu contents...
2. Els futurs del MISSATGE DE CONSOLACIÓ:
  - Anunciat per l'incís, a ben destacar: Això diu el Senyor ...
  - Formulats en termes de diàleg: Jo / vosaltres
  - Consisteix en la revelació de la tendresa maternal de Déu pel seu poble: una revelació que s'expressa a la vegada
  - + pel joc dels paral·lelismes:
    - *Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant.*
    - *Els teus nodrissons seran portats al braç, i amanyagats sobre els genolls.*
    - *Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig ...*

+ i pel joc de repeticions:

*Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré:
a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu,
el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos.»*

La CONCLUSIÓ, a destacar del que precedeix: *La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.*

Salm 65

Aquest salm 65 és la pregària d'un creient al Senyor: ell ha alliberat Israel de la seva servitud d'Egipte (*canvià la mar en terra ferma, passaren el riu a peu eixut* i respongué al crit del seu feel (*Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; us contaré el que ha fet per mi.*). *Amb l'Església, nosaltres el cantam també les coses admirables de Déu realitzades en Jesucrist, mort i ressuscitat, en favor de tota la humanitat. Nosaltres en som, no solament els beneficiaris, sinó que, en el nostre temps, els missatgers i testimonis: Aclama Déu, tota la terra. Cantau la glòria del seu nom, cantau la seva fama gloriosa... Veniu..., escoltau-me; us contaré el que ha fet per mi.*

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Acabam avui, la nostra breu incursió en la carta als Gàlates.

Pau a escrit aquestes línies de conclusió amb la seva pròpia mà i *Fixeu-vos amb quines lletres més grosses us escric: són de la meva pròpia mà*. I reprèn els pensaments que li són estimats, les que a desenvolupat al llarg dels capítols precedents.

Afirma que no hi ha salvació més que en la Creu de Crist, mort i ressuscitat, i no en la circumcisió: Que la creu de Crist sigui el meu únic orgull, aquesta és la seva insistent pregària. Fer aquesta elecció, és sens dubte engegar

la ira dels jueus, per qui només compte la circumcisió, però també la repressió dels romans, per a qui els pagans convertits al cristianisme són fora de la llei: ells, en efecte, han abandonat els cultes pagans, i tampoc no han rebut la circumcisió que els oferia el marc legal del judaisme, religió autoritzada: *L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu.*

La carta s'acaba amb una salutació litúrgica: *Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector s'esforçarà

- **A posar de relleu els MOTS-CLAUS:**
- Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui **la creu** de nostre Senyor Jesucrist. En ella és com si el món fos **crucificat** per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part això, que

ningú no m'amoïni, perquè jo **port en el meu cos les marques distintives de Jesús.**

- Ben destacar la SALUTACIÓ LITÚRGICA, que conclou aquesta carta de Pau:
- Germans,
- que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit.
- Amén.

COMENTARIS A L'EVANGELI

De la gràcia de la crida en vistes a la missió...

A 6, 12-15, Lluc ha relatat la crida dels Dotze, i, a 9, 1-6, el seu enviament a la missió. Aquí presenta la crida i l'enviament d'un altre grup, el dels Setanta dos. Dos esdeveniments que ell situa en un ambient de pregària.

- És després d'haver “passat la nit pregant Déu” a la muntanya que Jesús, abans de pronunciar el “Sermó de la plana”, en haver elegit “Dotze” d'entre els seus deixebles, a qui havia donat el nom d'Apòstols (que significa “enviats”). Dotze, com dotze eren les tribus del poble d'Israel: una manera simbòlica d'anunciar la constitució d'un nou poble de Déu. Els havia enviat a “proclamar el regne de Déu i a fer curacions (9, 1-6). I és al seu retorn de la missió que Jesús, després d'haver multiplicar els pans per a la multitud (9, 10-17) (festa del Corpus), els havia posat – també en un context de pregària -la pregunta sobre la seva vertadera identitat: I vosaltres, qui deis que som jo? El Messies de Déu” havia respost Pere (9, 18-20).
- És llavors que ell es transfigurà a dalt de la muntanya, *mentre pregava* (9, 29), que Jesús en designa ara setanta dos deixebles

i els envia de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar.

- **Lluc dóna aquí a Jesús el seu títol pasqual de “Senyor”, perquè ell rellegeix aquest episodi a la llum de l’Esdeveniment de la seva Pasqua i de l’expansió missionera d’una Església que s’obre amplament als pagans.**

- **La xifra dels “setanta dos” és una xifra simbòlica. Setanta dos, és en la tradició jueva sostenint-se en Gen. 10, la xifra que evoca la totalitat de les nacions paganes. Aquí, sota la ploma de Lluc, vingut ell mateix del paganisme, significa la universalitat de la missió confiada a l’Església, una missió arrelada en les consignes donades per Jesús durant la seva terrenal. Al mateix temps, afegeix H. Cousin, expressa *l’amplària del grup del grup missioner que, en***

l’Església, es refereix a Jesús... Els cristians sortits de les nacions paganes evangelitzades tenen els mateixos títols a fer valer, pel que és de la missió, que els Dotze que han seguit Jesús durant la seva vida terrenal (L’Evangile de Luc, pag. 150).

+ Jesús els designa, no per guardar-los al seu costat, sinó per “enviar-los” a anunciar el regne de Déu. Adverteix R. Meynet *Jesús no reuneix una cort, no reuneix partidaris, ell contracta obrers, per un treball, el del pagès i segadors (l’Evangile selon saint Luc. Analyse rétorique, t. 2, p. 123).*

+ La seva missió s’identifica amb la seva: anunciar que *el regne de Déu és a prop*, el temps de la sega (una imatge tradicional en la Bíblia per evocar la fi dels temps), el temps de la pau (el bé messiànic per excel·lència), el temps de la Salvació de Déu.

+ Una missió sense mesura en comparació amb el nombre dels missioners. També ells deuen adreçar-se amb fe a l’amo de les messes (collita). *Obrers desbordats per la tasca –comenta R. Meynet-, són convidats a demanar ajut. Déu és el seu únic recurs, només ell en pot suscitar d’altres (o.c. pàg. 123)*

Perquè és l’amo de la collita que té la iniciativa de la crida, ja que la collita és la seva obra, cal fiar-se d’ell per assegurar-ne l’acompliment. El primer acte del missioner no és córrer, sinó pregar per obrir-se al projecte de Déu i expressar la seva

disponibilitat. F. Bovon comenta: *La marxa missionera comença amb una pregària (L'Evangile selon saint Luc, pàg. 55).*

- Una missió per a la qual són enviats de dos en dos, perquè, segons la tradició bíblica, si un no pot donar crèdit a la paraula d'un sol home, se l'ha de donar a la paraula de dos o tres testimonis.

Aquesta xifra no es per atzar ja que tota paraula es fonamentada en la boca de dos o tres testimonis en cas de litigi (Dt 19, 15), hipòtesis vista en els verset 10-11. Als Fets, Lluc il·lustrarà l'obra missionera de parells com Pau i Bernabé i Marc, Pau i Silas (15, 39-40) (o.c. 150-151).

Una missió *urgent*, que no pateix cap retard. Com antigament el servent del profeta Eliseu, a 2Reis 4, 29, els enviats són convidats a no parar-se “en salutacions pel camí”. Aquelles llargues salutacions acostumades a l'Orient.

- Una missió *exigent*, que crida el missatger a viure en una actitud permanent de despreniment de total posada en les mans de Déu.
- Una missió de *pau* , perquè la pau messiànica, la pau del Regne, aquella que presentava Zacaries en el seu Benedictus (1, 79), la que desitjava el vell Simeó (2, 29), la que anuncien els àngels de Betlem (2, 14), és ara oferta en Jesús. *Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa.*
- Una missió *respectuosa amb les mediacions*. Ja es tracti de la “casa” , lloc dels intercanvis on *els gestos profans de menjar , beure i reposar... serveixen de mediacions a la comunicació de l'Evangeli*. Ja es tracti de la “vila” que representa el camp missioner; aquesta és a Lluc, *el lloc de la vida, de la història, del poder, de la conversió, de la implantació, després de l'edificació d'Esglésies, de l'acceptació o del refús col·lectiu de l'Evangeli (F. Bovon, L'Evangile selon saint Luc 9, 51 – 14, 35)*

... a l'acció de gràcies en el retorn de la missió:

Com els segadors del salm 125, els Setanta dos tornen alegres, aquesta alegria que veurem créixer al ritme de la progressió de l'anunci de l'Evangeli. Aquí, aquesta alegria és provocada en els enviats per l'èxit de la seva missió, per l'experiència de la

meravellosa eficàcia de la Paraula: Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del vostre nom.», **el regne de Déu s'ha acostat vertaderament. .**

Llavors Jesús els fa descobrir la importància dels gestos que han portat a terme (Sí, jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp.) i la font de poder que han experimentat, com també el vertader motiu de la seva joia, la gràcia de l'elecció de Déu que els ho ha revelat tot i que ha inscrit els seus noms en el **Llibre de la vida: Els diu: alegrau-vos perquè els vostres noms estan escrits en el cel. I d'enganxar-los en la seva acció de gràcies, baix l'acció de l'Esperit Sant**, *En aquell mateix moment, Jesús, ple de la joia de l'Esperit Sant, digué: --T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho.*

»El Pare ho ha posat tot a les meves mans. Ningú no coneix qui és el Fill, fora del Pare, i ningú no coneix qui és el Pare, fora del Fill i d'aquells a qui el Fill el vol revelar.(fragment que el leccionari no a contemplat per aquest diumenge 14).

En una època on es disloquen tantes estructures eclesials laboriosament col·locades al llarg de segles, i on regna la temptació del pessimisme, aquesta pàgina de Lluc té tota la seva actualitat. Ens recorda que, després de Pentecosta, vivim en l'hora de la Collita (del segar), que cada dia, en alguna part, madura un fruit i que el Mestre pot convocar nous equips de segadors perquè rellevin els qui estan esgotats. Ella compromet aquells que volen fer sentir la Bona Nova compartint les condicions de vida de tothom en una actitud oberta i senzilla, treballant infatigablement en fer regnar la Pau i la fraternitat a fi de que el món arribi a ser la Casa de Déu, aquesta Jerusalem enriquida per les aportacions diverses de la terra com anuncia Isaïes a la primera lectura d'aquest diumenge (Assemblées du Seigneur n° 45, pàg. 72

